

de viață, ceea ce presupunea în subtext renegarea estetică a revoluției, realitatea revoluționară fiind considerată implicit prea «brutală» pentru a putea fi exprimată poetic. Acestor «poeți subtili» li se adresează Maiakovski atunci când exclamă:

Капитализм —
неизящное слово,
куда изящней звучит —
«соловей»,
но я
возвращусь к нему
снова и снова.
Строку
агитаторским лозунгом взвей.
Я буду писать
и про то
и про это,
но нынче
не время
любвных ляс.
Я
всю свою
звонкую силу поэта
тебе отдаю,
атакующий класс.

Rezultă, deci, că o dată cu renunțarea la «fabricațiile futuriste», o dată cu depășirea exceselor polemice ale L.E.F.-ului, ideea «artă = producție» s-a cristalizat în estetica maiakovskiană ca o formulă ce exprima adversitatea de neîmpăcat față de orice «poezie în sine», față de orice «poezie pentru poezie». Poezie fără scop, poezia necontrolată de conștiința luptătorului revoluționar echivala pentru Maiakovski cu profanarea poeziei. În complexitatea activităților omenești care concură la edificarea noii civilizații socialiste Maiakovski îi rezervă poeziei un loc precis, definibil materialicește:

Я к вам приду
в коммунистическое далеко
не так,
как песенно-есененный провитязь.
Мой стих дойдет
через хребты веков
и через головы
поэтов и правительств.
Мой стих дойдет,
но он дойдет не так, —
не как стрела
в амурно-лировой охоте,
не как доходит
к нумизмату стершийся пятак
и не как свет умерших звезд доходит²⁴.
Мой стих
трудою
громаду лет прорвет

²⁴ Maiakovski nu poate fi în nici un fel bănuț de polemică intenționată cu Eminescu. Dar apropierea imaginilor este totuși semnificativă. În timp ce poetul român era obligat de veacul său să se consoleze cu gândul că «Lumina stinsului amor/ ne urmărește încă», epoca lui Maiakovski ridicase la rang de năzuință suprema renunțare la orice ploconire în fața stelelor moarte.